Andrzej Wajda – A Man of Empathy

Joanna Sokołowska-Gwizdka in conversation with Omar Sangare, actor, director, professor at Williams College in Massachusetts, and founder of New York's United Solo Festival.

Andrzej Wajda was first a legend of Polish cinema to him, then a professor, a mentor, and ultimately a friend. Their relationship began at the Theatre Academy in Warsaw and endured for many years, even after Omar Sangare moved to the United States. What remains are handwritten letters, memories, and a lasting lesson in attentiveness to others.

On the centenary of Andrzej Wajda's birth, and on the occasion of the 21st Austin Polish Film Festival, we explore a lesser-known side of the director and the enduring relevance of *The Promised Land*.

Andrzej Wajda i Omar Sangare, fot. arch. Omara Sangarego

Joanna Sokołowska-Gwizdka: You described Andrzej Wajda as "a man of empathy." Was that a deliberate reference to *Man of Marble*?

Omar Sangare: Yes, absolutely. Andrzej Wajda was deeply devoted to people. He had the ability to recognize an individual in the midst of a crowd, with all their dreams, frustrations, ambitions, and personal stories. For me, this was an extraordinary experience and a profound lesson: among millions of people and countless concerns, we must sharpen our vision to

see the individual.

This applies not only to artistic work, developing a character, or preparing to perform before a camera or on stage, but also to everyday life.

How did your relationship begin?

I was a third-year student at the Theatre Academy in Warsaw. I learned that Professor Wajda had asked the directing students to find me and invite me to his classes.

We were working on Strindberg's *Miss Julie*. Andrzej Wajda offered me the role of Jean. These were classes for young directors. The way he treated actors, communicated with them, and created an environment in which they could work demonstrated that, for him, the human being always came first.

Later, he offered you the role of Othello.

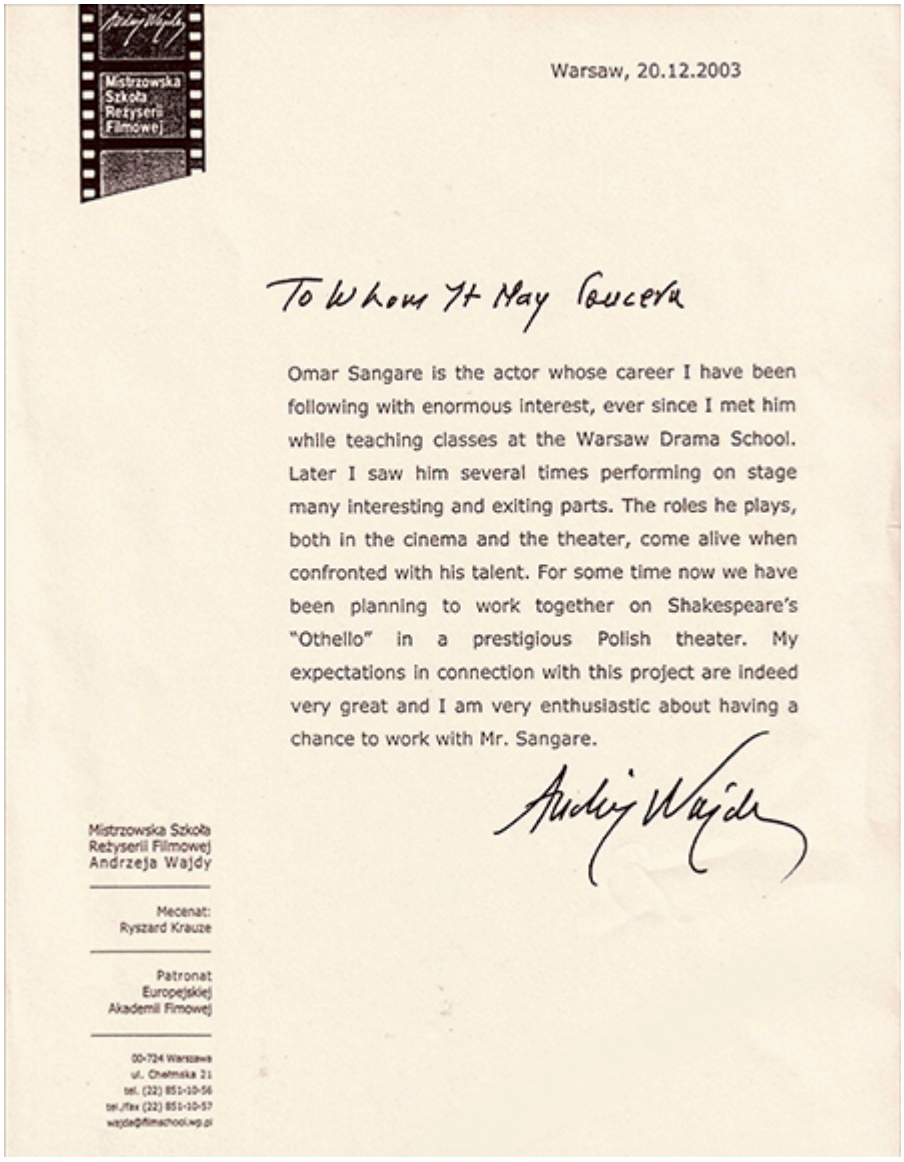
After graduating, we met again. This time, Andrzej Wajda approached me not as a professor, but as a director. He asked whether I would be interested in playing Othello at one of Warsaw's theaters.

We talked about Shakespeare, about the individual's

distinctiveness in relation to society, and about the need to protect one's individuality from the pressures of the world around us. These were themes very close to Wajda's heart.

Andrzej Wajda then wrote to Stanisław Barańczak, who was translating Shakespeare's plays, asking him to translate *Othello*. Barańczak undertook the task. I received a letter from him along with a typescript of the newly completed translation. He explained that it had been prepared at Andrzej Wajda's request, as Wajda was deeply interested in our theatrical project.

To this day, I have kept that copy, Barańczak's letter, and many letters from Andrzej Wajda. They are like sacred relics to me, reminding me of how much I have been given in life.

Warsaw, 20.12.2003

To Whom It May Concern

Omar Sangare is the actor whose career I have been following with enormous interest, ever since I met him while teaching classes at the Warsaw Drama School. Later I saw him several times performing on stage many interesting and exiting parts. The roles he plays, both in the cinema and the theater, come alive when confronted with his talent. For some time now we have been planning to work together on Shakespeare's "Othello" in a prestigious Polish theater. My expectations in connection with this project are indeed very great and I am very enthusiastic about having a chance to work with Mr. Sangare.

Andrzej Wajda

Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy

Mecenat: Ryszard Krauze

Patronat Europejskiej Akademii Filmowej

00-724 Warszawa
ul. Chełmska 21
tel. (22) 851-10-56
tel./fax (22) 851-10-57
wajda@filmschool.wp.pl

Letter of recommendation from Andrzej Wajda for Omar Sangare, in which the director praises the actor's talent and mentions their plans to collaborate on a production of William Shakespeare's *Othello*. Warsaw, December 20, 2003. Photo courtesy of Omar Sangare's private archive.

What was special about Andrzej Wajda's letters?

They were handwritten. Wajda, despite being such a busy man, found the time to sit down and write a personal letter. In doing so, he conveyed not only information, but also his attention,

respect, and genuine interest in another person.

What did you correspond about over all those years?

We maintained an ongoing dialogue about our lives and the projects we were working on. Andrzej Wajda wrote about his theatrical and film projects, his work at the Stary Theatre in Kraków, and his preparations for a film about Lech Wałęsa. He described how deeply each new undertaking absorbed him, transporting him into another time and another world.

For my part, I shared my experiences in the United States, including my work at Williams College, where I have been teaching for over twenty years, and my encounters with American theater artists.

Our correspondence also influenced artistic decisions. One of its outcomes was my connection with Elżbieta Czyżewska.

What role did Andrzej Wajda play in bringing you together?

Wajda met Elżbieta Czyżewska in New York and suggested that she contact me. Elżbieta called me while I was rehearsing at the Dramatyczny Theatre in Warsaw. That conversation brought our artistic paths together in a production of *Six Degrees of*

Separation by American playwright John Guare, a play that had already enjoyed enormous success in the United States and had been adapted into a Hollywood film.

When I later moved to America, I met John Guare himself. After Elżbieta's death, we met at The Actors Studio in New York and began reminiscing about her. This led to the idea for a performance in which two friends remember someone who has passed away, one from a Polish perspective, the other from a New York perspective. The performance was recorded, and the recording became part of the Lincoln Center collections.

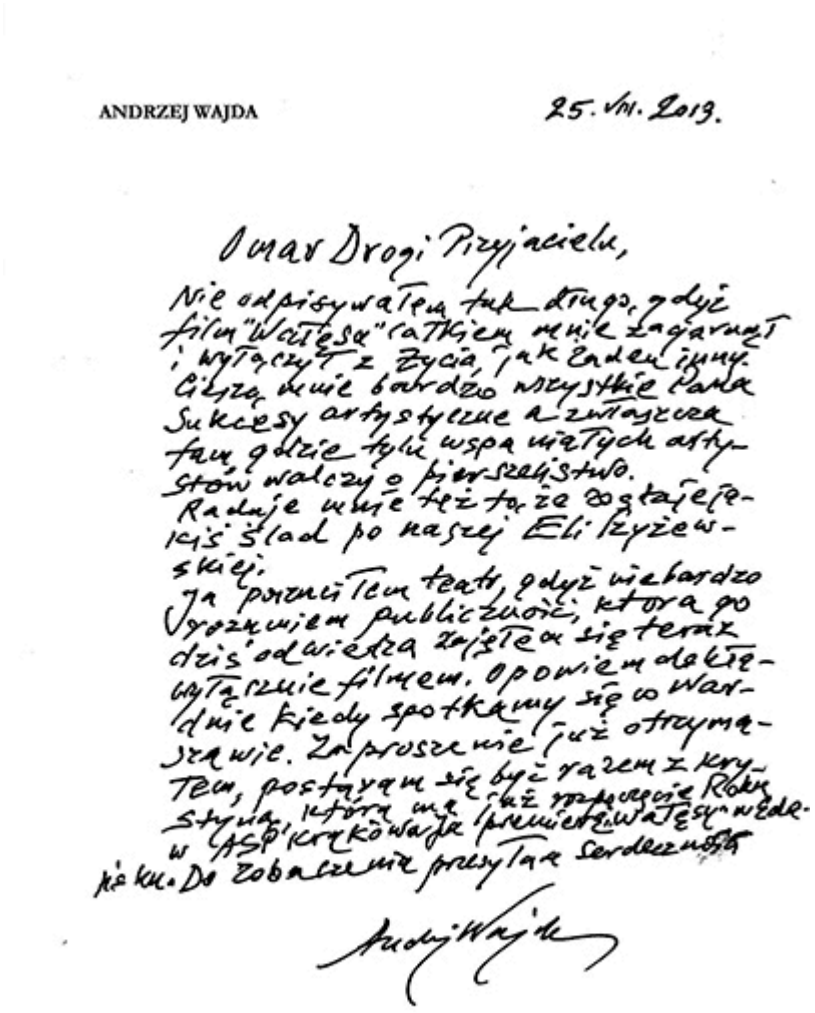
So my path to meeting one of America's most important playwrights began with Andrzej Wajda. There were many similar stories. Wajda opened doors for people, often without even realizing how far those doors would eventually lead them. Many others were equally fortunate: Pszoniak, Olbrychski, Janda, Żebrowski, and Seweryn.

What distinguished his approach to working with actors?

Andrzej Wajda took the casting of his films and theatrical productions extremely seriously. To him, an actor was not simply someone who performed a role, but a creative collaborator. His actors brought their own histories, experiences, and personalities to the films.

Wajda would call actors, talk with them, and invite them to collaborate. He was genuinely interested in what another person had to say and what they could bring to the project.

You can also see this in documentary footage of him working on set. The camera was not a barrier between the director and the actor. On the contrary, it became a reason for them to come together.

ANDRZEJ WAJDA

25. VII. 2013.

Omar Drogi Przyjacielu,

Nie odpisywałem tak długo, gdyż film "Wałęsa" całkiem mnie zagarnął i wyłączył z życia, jak żaden inny. Cieszę mnie bardzo wszystkie Twoje sukcesy artystyczne a zwłaszcza fakt, gdzie tylko współpracujesz z tych artystów walczy o pierwszeństwo. Radzę mnie też to że pozostałeś ślad po naszej Elizjeuskiej.

Ja przeniosłem teatr, gdyż wielbardzo przeszkadzam publiczność, która go dziś odwiedza zająłem się teraz wyłącznie filmem. Opowiem dalej- dnie kiedy spotkamy się w Warszawie. Zaproszenie już otrzymałem, postanowiłem się być razem z kolegami, którą mam już napisanie Roku w ASP Krakowa [illegible] Wałęsy wiedźkie. Do zobaczenia przesyłam serdeczności

Andrzej Wajda

Letter from Andrzej Wajda to Omar Sangare, dated November

25, 2013, containing the director's personal reflections on their longstanding friendship and artistic collaboration. Photo courtesy of Omar Sangare's private archive.

At the Austin Polish Film Festival, we will be screening *The Promised Land*. The film was nominated for an Academy Award in 1976, but it never received a theatrical release in the United States. That must have been disappointing for Andrzej Wajda.

I think what mattered most to him was conveying what he and his collaborators believed was important at that particular moment. How the film would be received was of secondary importance. He understood that a work of art often has to wait years, even decades, to gain recognition, and that it may become a revelation for future generations.

And that is precisely what is happening with *The Promised Land* today. Many people are discovering it for the first time. I watched the film again quite recently and was deeply struck by how relevant it remains.

What do you find particularly significant about this film from the perspective of contemporary America?

The Promised Land tells the story of people lost in chaos. It asks how we can preserve friendship, respect, and humanity when

success is measured in material terms and the pursuit of it leads to cruelty and indifference toward others.

What is true success? What price are we willing to pay for it? And what values must we preserve to avoid losing ourselves?

Today, we see a deeply divided American society, with people feeling lost, alienated, and often experiencing the dramatic consequences of the relentless pursuit of success. These consequences affect family, social, and personal life. And this is happening not only in the United States, but in many other countries, including present-day Poland.

You have been teaching in America for many years. What lessons from Wajda do you pass on to your students?

Above all, the conviction that art is not merely a profession. It is a way of looking at the world and at other human beings.

This applies to acting and directing, but also to solo performance, a form of theater I have been involved with for many years. I want my students to understand who we are as human beings, why we make certain decisions, and how our psychological journeys unfold throughout our lives.

I often tell them that my classes are sociology, psychology, and

philosophy in practice. On stage, they can experience and examine situations they may one day encounter in their own lives.

Last semester, interest was so overwhelming that I admitted more than 200 students to my classes. It was a record number at Williams College, an American institution founded before the University of Warsaw.

I think there is something deeply meaningful about this, especially in today's chaotic times. Young people are searching for human connection. They want to understand others, and they also want to understand themselves better.

Omar Sangare. Photo courtesy of Omar Sangare’s private archive.

You are also the founder of United Solo, an international solo theater festival in New York. What fascinates you most about bringing together artists from around the world?

This year marks the 21st edition of United Solo. Our festival began in October and will continue through the end of November. Artists from different continents come to 42nd Street in New York. Each brings a unique story and a distinct way of seeing the world. And each performs alone on stage. In this way, we come closer to understanding individual lives.

It is a fascinating experience. All you have to do is sit in a theater seat to embark on a journey through different cultures, traditions, and human experiences.

What has stayed with you from your many years of friendship with Andrzej Wajda?

Above all, his way of looking at art and life.

I remember that even when I was in high school, Wajda’s films were considered essential viewing. I watched great actors on screen. I didn’t understand everything at the time, but I knew I

was watching something important.

The same is true of literature. When I read Mickiewicz or Szymborska as a teenager, much of what they wrote was beyond my experience. Only as I grew older did I begin to discover deeper layers of meaning.

It is the same with Wajda's films. I return to them and continue to discover new perspectives and meanings I had not noticed before.

What was also extraordinary was that artists I had admired as a young man later became part of my own artistic projects. In Warsaw, I directed *Yvonne, Princess of Burgundy*, featuring Daniel Olbrychski and Barbara Wrzesińska, who had once seemed to me unattainable models of acting excellence.

Andrzej Wajda also taught me that we can look at our own lives as a screenplay we are helping to write. Every day, we create our own story. And it is up to us what we do with the opportunity to write, direct, and shape our own lives.

Interview by Joanna Sokołowska-Gwizdka

The interview took place on October 30, 2026, in connection with the centenary of Andrzej Wajda's birth and the 21st Austin Polish Film Festival. The festival will take place November 5–8, 2026, at AFS Cinema in Austin, Texas. It will open with a screening of Andrzej Wajda's film „The Promised Land" *(1974).*

Andrzej Wajda – człowiek z empatii

Z Omarem Sangare, aktorem, reżyserem, profesorem Williams College w Massachusetts i twórcą nowojorskiego festiwalu United Solo – rozmawia Joanna Sokołowska-Gwizdka.

Andrzej Wajda był dla niego najpierw legendą polskiego kina, później profesorem, mistrzem, a wreszcie przyjacielem. Ich znajomość rozpoczęła się w warszawskiej Akademii Teatralnej i przetrwała wiele lat, także po wyjeździe Omara Sangare do

Stanów Zjednoczonych. Pozostały po niej odręcznie pisane listy, wspomnienia i lekcja uwagi na drugiego człowieka.

W setną rocznicę urodzin Andrzeja Wajdy, z okazji 21. Austin Polish Film Festival, rozmawiamy o nieznanym obliczu reżysera i aktualności „Ziemi obiecanej”.

Andrzej Wajda i Omar Sangare, fot. arch. Omara Sangarego

Joanna Sokołowska-Gwizdka: Nazwał Pan Andrzeja Wajdę „człowiekiem z empatii”. Czy to świadome nawiązanie do „Człowieka z marmuru”?

Omar Sangare: Tak, to celowe. Andrzej Wajda był niezwykle oddany ludziom. Potrafił dostrzec pojedynczego człowieka pośród tłumu, z jego marzeniami, frustracjami, ambicjami i osobistą historią. Dla mnie było to niezwykłe doświadczenie i wielka lekcja – gdzie pośród milionów ludzi i spraw trzeba wyostrzyć wzrok, aby dostrzec jednostkę.

Dotyczy to nie tylko pracy artystycznej, tworzenia roli czy przygotowywania się do występu przed kamerą albo na scenie, lecz także codziennego życia.

Jak rozpoczęła się Wasza znajomość?

Byłem studentem trzeciego roku w warszawskiej Akademii Teatralnej. Dowiedziałem się, że profesor Wajda poprosił studentów reżyserii, aby mnie odnaleźli i zaprosili na prowadzone przez niego zajęcia.

Pracowaliśmy nad „Panną Julią" Strindberga. Andrzej Wajda zaproponował mi rolę Jeana. Były to zajęcia dla młodych reżyserów. Sposób, w jaki traktował aktora, komunikował się z nim i tworzył przestrzeń do pracy udowadniał, że człowiek jest zawsze dla niego najważniejszy.

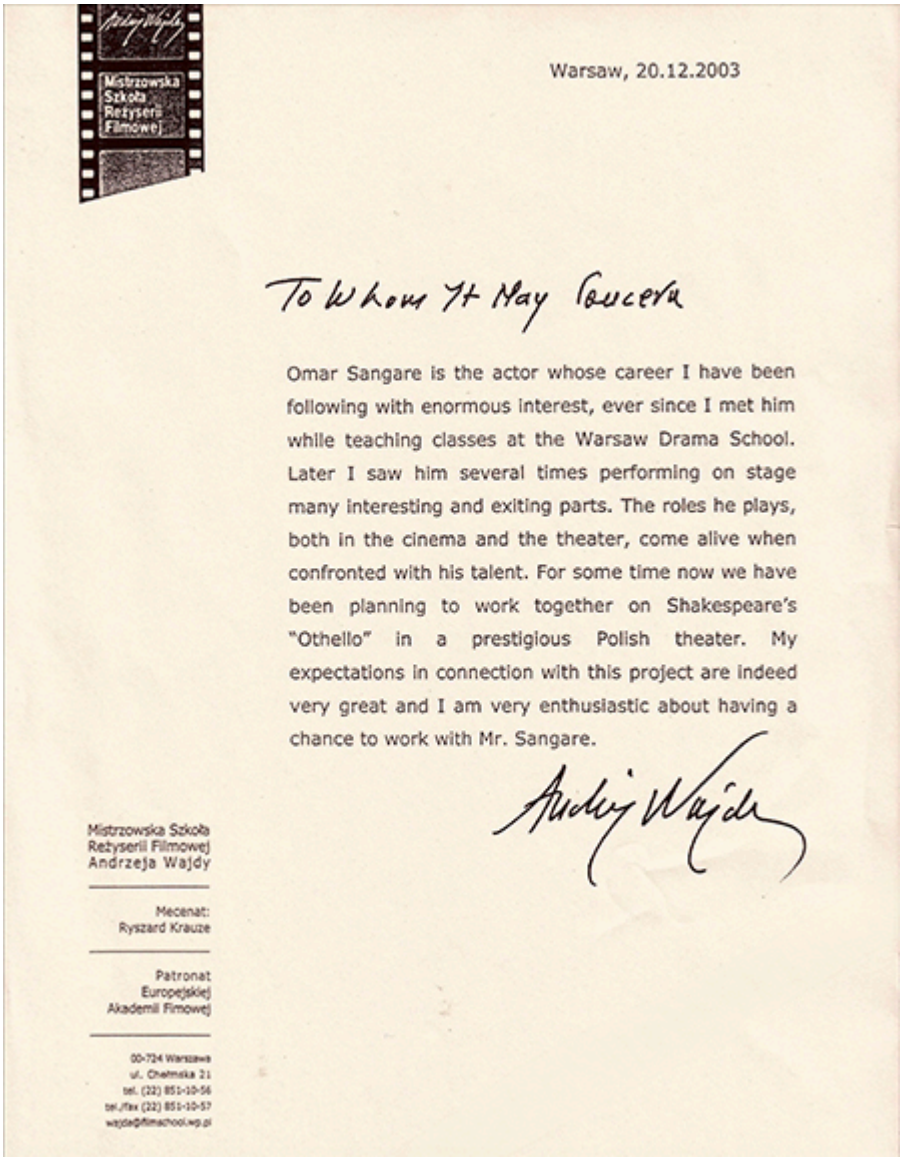
Później zaproponował Panu rolę Otella.

Po ukończeniu studiów spotkaliśmy się ponownie. Tym razem Andrzej Wajda zwrócił się do mnie już nie jako profesor, lecz jako reżyser. Zapytał, czy byłbym zainteresowany zagraniem Otella w jednym z warszawskich teatrów.

Rozmawialiśmy o Szekspirze, o odrębności jednostki wobec społeczeństwa, o potrzebie ochrony własnej indywidualności przed presją otoczenia. To były tematy bardzo bliskie Wajdzie.

Andrzej Wajda napisał wówczas list do Stanisława Barańczaka, który pracował nad przekładami dramatów Szekspira, prosząc go o przetłumaczenie „Otella". Barańczak podjął się tego zadania. Otrzymałem od niego list oraz maszynopis świeżo ukończonego przekładu. Wyjaśniał, że powstał on na prośbę Andrzeja Wajdy, bardzo zainteresowanego naszym projektem teatralnym.

Do dzisiaj przechowuję ten egzemplarz, list od Barańczaka i wiele listów Andrzeja Wajdy. Są dla mnie jak relikwie, które przypominają jak wiele w życiu dostałem.

Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej

Warsaw, 20.12.2003

To Whom It May Concern

Omar Sangare is the actor whose career I have been following with enormous interest, ever since I met him while teaching classes at the Warsaw Drama School. Later I saw him several times performing on stage many interesting and exiting parts. The roles he plays, both in the cinema and the theater, come alive when confronted with his talent. For some time now we have been planning to work together on Shakespeare's "Othello" in a prestigious Polish theater. My expectations in connection with this project are indeed very great and I am very enthusiastic about having a chance to work with Mr. Sangare.

Andrzej Wajda

Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy

Mecenat: Ryszard Krauze

Patronat Europejskiej Akademii Filmowej

00-724 Warszawa
ul. Chełmska 21
tel. (22) 851-10-56
tel./fax (22) 851-10-57
wajda@filmschool.wp.pl

List rekomendacyjny Andrzeja Wajdy dla Omara Sangarego, w którym reżyser wyraża uznanie dla talentu aktora i wspomina o planowanej wspólnej inscenizacji „Otella” Williama Szekspira, Warszawa, 20 grudnia 2003 r., fot. arch. Omara Sangarego

Co było szczególnego w listach Andrzeja Wajdy?

Były pisane odręcznie. Wajda, człowiek tak bardzo zajęty, znajdował czas, aby usiąść i napisać osobisty list. Przekazywał w ten sposób nie tylko informacje, ale także uwagę, szacunek i zainteresowanie drugim człowiekiem.

Czego dotyczyła Wasza korespondencja przez te wszystkie lata?

Prowadziliśmy dialog o tym, czym żyliśmy i nad czym pracowaliśmy. Andrzej Wajda opowiadał o kolejnych projektach teatralnych i filmowych, o pracy w Starym Teatrze w Krakowie, o przygotowaniach do filmu o Lechu Wałęsie. Pisał, jak bardzo pochłaniają go kolejne przedsięwzięcia, przenosząc go w inny czas i inną przestrzeń.

Z mojej strony dzieliłem się doświadczeniami ze Stanów Zjednoczonych, między innymi z pracy w Williams College, gdzie uczę od ponad dwudziestu lat i ze spotkań z amerykańskimi twórcami teatralnymi.

Nasza korespondencja miała również wpływ na decyzje artystyczne. Jedną z nich była nawiązana znajomość z Elżbietą Czyżewską.

Jaką rolę odegrał w tym Andrzej Wajda?

Wajda spotkał Elżbietę Czyżewską w Nowym Jorku i zasugerował, żeby się ze mną skontaktowała. Elżbieta zadzwoniła do mnie podczas moich prób w warszawskim Teatrze Dramatycznym. Ta rozmowa połączyła nasze drogi artystyczne w spektaklu „Szósty stopnień oddalenia” Johna Guare,

amerykańskiego dramaturga, którego ta sztuka odniosła już ogromny sukces w Ameryce i doczekała się hollywoodzkiej ekranizacji.

Kiedy później znalazłem się w Ameryce, poznałem samego Johna Guare. Po śmierci Elżbiety spotkaliśmy się w nowojorskim The Actors Studio i zaczęliśmy ją wspominać. Narodził się pomysł przedstawienia, w którym dwóch przyjaciół opowiada o osobie, która odeszła: jeden z perspektywy polskiej, drugi z nowojorskiej. Spektakl został zarejestrowany, a nagranie trafiło do zbiorów Lincoln Center.

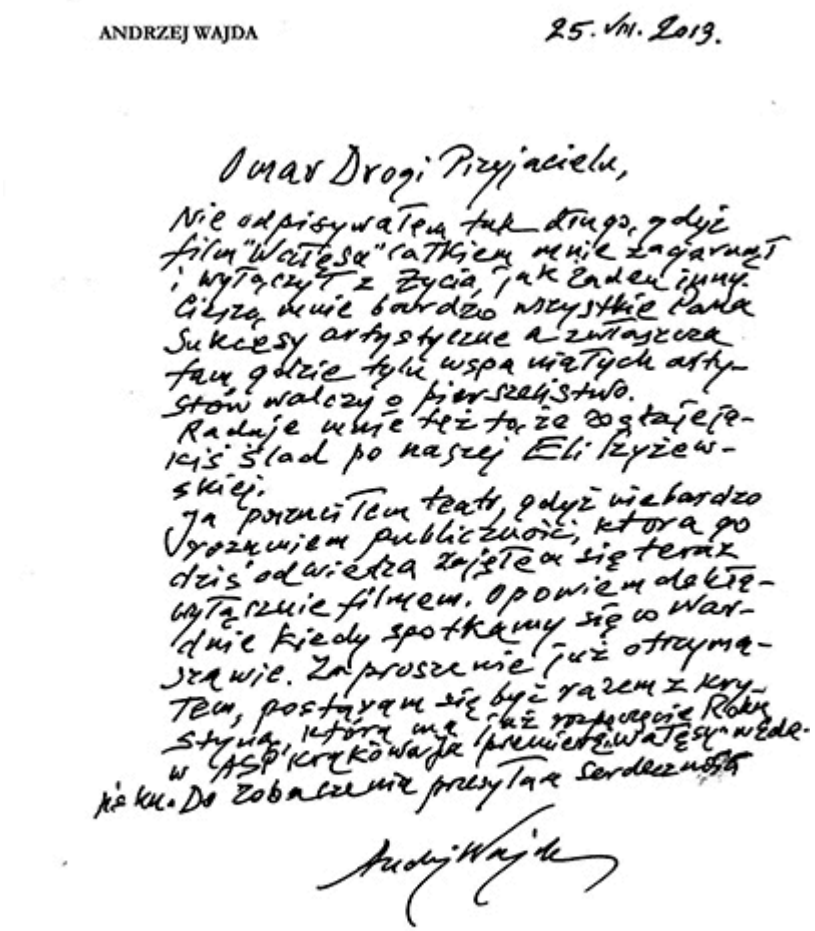
Tak więc moja droga do spotkania z jednym z najważniejszych amerykańskich dramatopisarzy prowadziła przez Andrzeja Wajdę. Podobnych sytuacji było więcej. Wajda otwierał przed ludźmi drzwi, często nawet nie zdając sobie sprawy, jak daleko ich później zaprowadzą. Wielu miało takie szczęście: Pszoniak, Olbrychski, Janda, Żebrowski czy Seweryn.

Co najbardziej wyróżniało jego sposób pracy z aktorami?

Andrzej Wajda traktował obsadę swoich filmów i spektakli niezwykle poważnie. Aktor nie był dla niego jedynie wykonawcą roli, ale i współtwórcą. Jego aktorzy wnosili do filmu własną historię, doświadczenie, osobowość.

Wajda dzwonił do aktorów, rozmawiał z nimi i zapraszał ich do współpracy. Interesowało go, co druga osoba ma do powiedzenia, co może zaproponować.

To widać również w materiałach dokumentujących jego pracę na planie. Kamera nie stanowiła granicy między reżyserem a aktorem. Przeciwnie, stawała się powodem ich spotkania.

ANDRZEJ WAJDA 25. VII. 2013.

Omar Drogi Przyjacielu,

Nie odpisywałem tak długo, gdyż film "Wałęsa" całkiem mnie zagarnął i wyłączył z życia, jak żaden inny. Cieszę mnie bardzo wszystkie Twoje sukcesy artystyczne a zwłaszcza fakt, gdzie tyle wspaniałych artystów walczy o pierwszeństwo. Raduje mnie też to że pozostaje ciągle ślad po naszej Eli Iżyżewskiej.
Ja przeciwnie teatr, gdyż niebardzo wyczuwam publiczność, która go dziś odwiedza zająłem się teraz wyłącznie filmem. Opowiem dokładnie kiedy spotkamy się w Warszawie. Zaproszenie już otrzymałem, postaram się być razem z kryształową Styrią, którą mi już przyznano Rok temu w ASP Krakowa. Pozdrowienia dla Ku. Do zobaczenia przesyłam serdeczności

Andrzej Wajda

List Andrzeja Wajdy do Omara Sangarego z 25 listopada 2013 roku, zawierający osobiste refleksje reżysera na temat ich

wieloletniej znajomości i współpracy artystycznej, fot. arch. Omara Sangarego

Podczas Austin Polish Film Festival pokażemy „Ziemię obiecaną”. Film był nominowany do Oskara w 1976 roku, ale potem nie wszedł do kinowej dystrybucji. To musiało być rozczarowanie dla Andrzeja Wajdy.

Myślę, że dla niego najważniejsze było przekazanie tego, co w danym momencie uważał za istotne, zarówno on, jak i jego współtwórcy. Sposób, w jaki film zostanie odebrany, miał znaczenie drugorzędne, a to z przeświadczeniem, że dzieło artysty często czeka na uznanie przez lata, dekady i będzie odkryciem dla następnych pokoleń. I tak właśnie dzisiaj wielu odkrywa „Ziemię obiecaną”. Oglądałem ten film ponownie całkiem niedawno i byłem poruszony jego aktualnością.

Co szczególnego odnajduje Pan w tym filmie z perspektywy dzisiejszej Ameryki?

„Ziemia obiecana” opowiada o człowieku zagubionym w chaosie. O tym, jak ocalić przyjaźń, szacunek i człowieczeństwo, kiedy sukces sprowadza się do wartości materialnych, a pogoń za nim prowadzi do okrucieństwa i obojętności wobec innych.

Czym jest prawdziwy sukces? Jaką cenę jesteśmy gotowi za niego zapłacić? I jakie wartości trzeba ocalić, aby nie zatracić

samego siebie?

Widzimy dziś społeczeństwo amerykańskie głęboko podzielone, ludzi zagubionych, poróżnionych, często doświadczających dramatycznych konsekwencji pogoni za sukcesem. Dotyczą one życia rodzinnego, społecznego i osobistego. Dzieje się tak nie tylko w Stanach, ale wielu krajach, także i w dzisiejszej Polsce.

Od wielu lat uczy Pan w Ameryce. Co z lekcji Wajdy przekazuje Pan swoim studentom?

Przede wszystkim przekonanie, że sztuka nie jest wyłącznie zawodem. Jest sposobem patrzenia na świat i na drugiego człowieka.

Dotyczy to aktorstwa, reżyserii, ale również sztuki monodramu, którą zajmuję się od lat. Chcę, żeby studenci rozumieli, kim jest człowiek, dlaczego podejmuje określone decyzje, jak kształtuje się jego psychologiczna droga przez życie.

Powtarzam im, że moje zajęcia są socjologią, psychologią i filozofią w praktyce. Na scenie mogą przeżyć i przeanalizować sytuacje, z którymi być może spotkają się później w życiu.

W ubiegłym semestrze zainteresowanie było tak ogromne, że przyjąłem na zajęcia ponad 200 studentów. To rekordowa liczba

na Williams College, amerykańskiej uczelni, starszej od Uniwersytetu Warszawskiego.

Myślę, że jest w tym coś bardzo znaczącego, szczególnie w dzisiejszych chaotycznych czasach. Młodzi ludzie poszukują dzisiaj kontaktu z drugim człowiekiem. Chcą go rozumieć, chcą także lepiej zrozumieć samych siebie.

Omar Sangare, fot. arch. Omara Sangarego

Jest Pan także twórcą United Solo, międzynarodowego festiwalu monodramu w Nowym Jorku. Co najbardziej fascynuje Pana w tym spotkaniu artystów z różnych stron świata?

W tym roku odbywa się już 21. edycja United Solo. Nasz festiwal rozpoczął się w październiku i potrwa do końca listopada. Na 42. ulicę w Nowym Jorku przyjeżdżają artyści z różnych kontynentów. Każdy proponuje własną historię i własny sposób widzenia świata. I każdy występuje solo. Tak zbliżamy się do losów jednostki.

To fascynujące doświadczenie. Wystarczy usiąść w jednym fotelu teatralnym, aby odbyć podróż przez strefy wielu kultur, tradycji i ludzkich spraw.

Co pozostało w Panu z tej wieloletniej znajomości z Andrzejem Wajdą?

Przede wszystkim sposób patrzenia na sztukę i życie.

Pamiętam, że już w szkole średniej filmy Wajdy po prostu należało zobaczyć. Oglądałem wielkich aktorów. Nie wszystko wtedy rozumiałem. Wiedziałem jednak, że oglądam coś ważnego.

Podobnie jest z literaturą. Kiedy jako nastolatek czytałem Mickiewicza czy Szymborską, wiele rzeczy pozostawało poza moim doświadczeniem. Dopiero z wiekiem odkrywałem kolejne znaczenia.

Tak samo jest z filmami Wajdy. Wracam do nich i wciąż

odnajduję nowe pryzmaty, znaczenia, których wcześniej nie dostrzegałem.

Niezwykłe było również to, że artyści, których podziwiałem jako młody człowiek, pojawiali się później w moich projektach artystycznych. Reżyserowałem w Warszawie „Iwonę, księżniczkę Burgunda” z udziałem Daniela Olbrychskiego i Barbary Wrzesińskiej, którzy wcześniej byli dla mnie niedoścignionymi wzorami aktorskiego kunsztu.

Od Andrzeja Wajdy nauczyłem się również, że możemy patrzeć na własne życie jak na scenariusz, w którego powstawaniu sami uczestniczymy. Każdego dnia tworzymy własną historię. I od nas zależy, co zrobimy z szansą zapisywania, reżyserowania, współtworzenia własnego życia.

Rozmawiała: Joanna Sokołowska-Gwizdka

Rozmowa odbyła się 30 października 2026 roku, w związku z obchodami setnej rocznicy urodzin Andrzeja Wajdy oraz 21. Austin Polish Film Festival. Festiwal odbędzie się w dniach 5–8 listopada 2026 roku w AFS Cinema w Austin w Teksasie. Otworzy go pokaz filmu „Ziemia obiecana” (1974) w reżyserii Andrzeja Wajdy.

*

Zobacz też:

> Rotmistrz Witold Pilecki na Broadway’u